

Jus Canonicum Practice Explicatum, Seu Decisiones Casuum

Ad Singulos Decretalium Gregorii Papæ IX. Titulos, & ad consuetum
Referendi modum accommodatæ. Opus Novum

Complectens alteram Decretalium medietatem, videlicet nonaginta duos
Titulos, à Titulo XX. libri III. de Feudis usque ad finem

Pichler, Vitus

Ingolstadii, 1734

Quæstio. An Parochi pinquem parochiam nacti singulis diebus, tenuem
verò fortiti saltem Dominicis & Festis diebus teneantur fructum Sacrificii
applicare Parochianis, & ab aliis acceptare stipendium ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62204)

etiam ad congruam sustentationem non sufficientes, saltem diebus festis, imò & Dominicis. Quod autem magis miror, reditus pingues in d. tit. 41. n. 28 ad obligationem singulis diebus sacrificandi cum applicatione speciali fructus sacrificij pro Parochianis inducendâ dari tunc, quando reditus annui sunt tanti, ut ex illis honestam sustentationem absq; difficultate habeat Parochus, etiamsi

parum vel nihil superflui remaneat. Hanc doctrinam cum legerent Parochi quidam, complures, præsertim tenerioris conscientiæ, multum anxij ad me recurrerunt, & interrogarunt, quid ego sentiam de hac re. Quid responderim, satis patefaciet hic resolutio.

QUÆSTIO I.

An Parochi pinguem parochiam nacti singulis diebus, tenuem verò sortiti saltem Dominicis & festis diebus teneantur fructum Sacrificij applicare pro Parochianis, & ab alijs acceptare stipendium pro Missa nequeant?

Rationes dubitandi.

Prima petitur ex Concilio Tridentino (sess. 23. c. 1. ubi sic habetur: cum præcepto Divinò mandatum sit omnibus, quibus cura animarum commissa est, oves suas agnoscere, NB, pro his Sacrificium offerre, quod nihil est aliud,

quàm applicare specialiter fructum pro ovis sibi & suæ curæ commissis: ergo Tridentinum declarat, & quasi supponit, Parochos ex Jure Divino obligari ad sacrificium pro Parochianis suis applicandum, licet

tempus & dies non determinet, quos tamen postea determinavit sacra Congregatio. Unde

Secunda ratio sumitur ex multiplici S. Congregationis decreto, cuius unam & alteram declarationem allegat P. Reiffenstuel: prior fuit data ad Episcopum Lucensem 10. Maij 1681. in hunc tenorem: cum præcipio Divinò ijs, quibus animarum cura commissa est, mandatum sit, pro ovibus suis sacrificium offerre, sepe alias Sac. Congregatio censuit, Parochos teneri pro Parochianis sacrificium applicare, atque ea eam distinctione, ut, si reditus pingues sint, singulis diebus, si verò tenues, saltem festis diebus. Idem nunc censet quoad Parochos istius civitatis, & diocesis. Posterior autem ad Episcopum Pistoriensem 14. Febr. 1699. ad instantiam dicti Episcopi data, & ab Innoc. XII. specialem ipsi Episcopo gratiam facere volente, insuper approbata est 24. Aprilis 1699. in qua declaratur, Parochos teneri pro Parochianis sacrificium applicare omnibus diebus festis (imò & Dominicis) sive habeant congruam, sive non. Utraque declaratio, cum sua respectivè approbatione Innocentij XII. P. Reiffenstuel petenti à Congregatione communicata est in forma authentica, ut ipse scribit, & ab ipso exhibita Reverendissimo Vicario Generali Frisingensi, atque ab hoc ut authentica fuit recognita: ergo specialiter utraque stringit in Diocesi Frisingensi. Addamus adhuc unam, quæ passim ab Auc-

toribus refertur, & sic sonat: Sacerdotes, quibus diebus tenentur Missas celebrare ratione beneficii seu capelle, legati, aut salarij, si elemosynas pro alijs etiam missis celebrandis susceperint, non posse eandem missam utrique obligationi satisfacere: atqui Parochi tenentur vi beneficii curati pro suis ovibus celebrare missam: ergo pro eadem non possunt recipere elemosynam vel stipendium. Ne quis autem existimet, his declarationibus vim suam adimi ex eo, quòd non sint specialiter promulgata, aut non recepta,

Tertia ratio est. Declarationes Cardinalium, quæ jus novum non constituunt, sed legem priorem, jam antecedenter promulgatam, præcisè explicant (cujusmodi sunt primum allata, quia Tridentinum, satis utique jam antecedenter promulgatum, præcisè explicant) non requirunt specialem promulgationem. Fagnanus in e. quoniam fin. de Constit. n. 43. cum Comuni Canonistarum, item cum Bart. Bald. Imola, Angelo, Bellam, &c. Idem est de receptione, quòd de promulgatione, quòd nimirum declaratio, non faciens novam legem, sed præ-existentm interpretans tantum, censeatur hoc ipso esse recepta, si lex est recepta; pariter ubi ipsa lex non est per consuetudinem abrogata, neque declaratio, quæ ipsi legi inest, censetur esse abrogata: sed lex præcipiens Curatis, ut missas pro

ovibus suis applicent, per consuetudinem certò abrogata non est, quia est lex Divina juxta Trid. cit. contra quam nihil valet consuetudo.

Quarta ratio. Parochus ideo alitur & sustentatur à Parochianis, ut erga eos officium Sacerdotis, ad quod etiam spectat sacrificium Missæ juxta illud Hebr. 5. *omnis Pontifex ex hominibus assumptus pro hominibus constituitur in ijs, quæ sunt ad Deum, ut offerat dona & Sacrificia pro peccatis*: ergo, si Parochus ex beneficio Parochiali & curato recipiat tantos redditus, ut

sufficiant ad congruam sustentationem, tenetur ex officio suo, tacito pacto, singulis diebus applicare missam pro suis parochianis, nec superest titulus amplius, ob quem accipiat stipendium pro missis: & si redditus sint tenues, saltem tenetur quibusdam diebus, nempe Dominicis & festis, ubi aliàs obligatur celebrare missam, eam applicare Parochianis.

Rationes decidendi.

Verùm enim verò hæc tanti non æstimo, ut propterea Parochos vi sui beneficii Curati universaliter obligare a sum ad sacrificia pro parochianis applicanda etiam diebus dominicis & festis, multò minus singulis diebus, ut ut opulentos redditus percipiant ex suis beneficijs Curatis. Moveor ad sic sentiendum 1. ex communissima Doctorum sententia, quæ in re Morali maximi debet ac solet esse ponderis; obligatio enim, quæ communiter ignoratur, vel negatur, nulla est, cum nulla sit lex obligans, quæ manifesta non est, aut non satis promulgata & cognita. 1.

9. C. de legib. S. Thomas 1. 2. q. 90. Art. 4. & cum hoc plerique DD. tam Theologi quàm Juristæ. Sed nullam omnino ad hoc obligationem in Parochis agnoscunt Navar. in Man. c. 25. n. 92. Reginald. in Praxi. l. 23. n. 238. Suar. in tert. part. 10. 3. disp. 86. sect. 1. Vasq. disp. 234. c. 4. Nardus V. Parochus n. 18. Possévin. de officio curat. c. 2. n. 4. Coninch q. 83. art. 1. dub. 11. concl. 3. Layman l. 5. tr. 5. c. 3 n. 3. Tambur. de Sacram. l. 2. c. 2. §. 16. Lugo 10. 1. de Sacram. Euch. disp. 21. sect. 1. n. 19. Diana p. 2. tract. 14. resolut. 26. qui duo utriusque non ignoraverint declarationes Cardinalium, quia Romæ, nemine

tamen reclamante, scripserunt. Burghaber *cent. 1. cas. 27.* Leuren. *in for. benef. p. 1. q. 427. n. 4.* Sporer *in Theol. Sacram. p. 2. c. 6. sect. 6. §. 4. n. 462.* P. David VVinther in thesib. anno 1697. editis *q. 2. n. 17.* cum alijs tribus sui Ordinis Seraphici, Corduba, Rodriquez, & Luodovico à Cruce, quem ait Theologos passim sequi. Palao *tr. 22. disp. un. de Euchar. sacrif. pn. 13. n. 7.* Gobat *Experient. Theolog. tr. 3. cas. 15. n. 490.* segg. P. Herzig *in Man. Paroch. p. 3. c. 4. art. 2. q. 3.* Babenstuber *in Theol. Mor. tr. 8. p. 4. d. 6. a. 3. à. n. 3.* P. VVieltner *l. 3. tit. 41. n. 39. 40.* P. Paulus Zetl *in Clerico Curato p. 1. instr. 2. n. 59.* Ferè unicus Sotus cit., qui in *4. dist. 13. q. 2. art. 2. & lib. 9. de Just. q. 3. art. 1. §. nihilominus*, singulis diebus obligat Parochos ad offerendum Sacram pro ovibus suis. Gavant. verò Matthæucc. *offic. Eccles. c. 10 n. 60.* Fagnan. *in c. fraternitatem de celebr. Missar. n. 94.* Clericus de benef. *discord. 29.* (nostram opinionem habens pro improbabili) cum multis alijs, qui toties, quoties celebrare Missam tenentur, ad eam pro ovibus applicandam adstringunt Parochos, adeoque diebus dominicis & festis, quos P. Reiffentuel, licet in *Theologia Morali* nobiscum senserit, secutus est ea cum distinctione, ut, qui pingues, h. e. ad congruam sufficientissimos redditus habent ex parochijs, quotidie, & qui non sufficientes, singulis dominicis & festivis diebus tenean-

tur pro ovibus applicare Missam, unice ad mutandam mentem adductus à decretis S. Congregationis Concilij, ad quæ infra respondebo. Unde spectata auctoritate DD. nostra sententia longè prævaler.

Moveor 2. ex generali principio, vi cuius nulla est asserenda obligatio, de qua non sufficienter constat: sed de obligatione Parochorum quotidie, vel saltem festis & Dominicis diebus, sacrificium applicandi pro Parochianis certè, ut ait Tamburin. *lo. cit. n. 4.* non constat sufficienter, & ut patebit ex responsis ad rationes dubitandi: ergo. Profectò hæc obligatio non oritur ex Jure Divino, sive scripto, ut ex carentia textûs S. Scripturæ patet, sive tradito, cum Doctores eam valde communiter ignorent, vel etiam apertè negent, ac insuper inter ipsos & in communi praxi receptum sit, quòd ne quidem celebrandi singulis diebus obligatio sit penes Parochum, obligatio autem celebrandi (non applicandi, ista enim duo sunt diversa, & ex diversis non fit illatio) in festis & Dominicis diebus descendat immediatè ex solo Jure Ecclesiastico fideles obligante ad audiendum sacrum, consequenter Parochos ad illud per se vel per alios faciendum. Neque obligatio applicandi inducta est Jure Ecclesiastico; quod enim est illud? Non decreta S. Congregationis, ut

videbimus: aliud autem ostendi nequit.

Moveor 3. ex communi consuetudine, quæ Jus facit, & Jus dubium optimè explicat, & praxi Parochorum Germaniæ etiam timoratorum, qui, sicut Doctores, à Decretis S. Congregationis minimè absterriti, nihilominus non agnoscunt tam gravem obligationem ratione sui beneficii curati sibi incumbentem, nec scrupulum sibi communiter faciunt, si stipendia pro Missis ab alijs oblata recipiant, hisque sacrificia applicent sæpe etiam diebus festis & Dominicis, aut, si stipendia desint, sibi vel consanguineis, vel amicis. Communi Parochorum consentit sensus fidelium & parochianorum, qui à suis Parochis frequenter & passim oblatò stipendiò consuetò petunt Missas specialiter pro se applicandas: ergo non agnoscunt obligationem ullam in Parochis aliunde ad sacrificandum pro se & tota communitate, aut ad eam ipsi libertatem esse ad applicandum sacrificij fructum pro libitu, & pro quocunque die.

Moveor 4. ex nimia difficultate, & morali impossibilitate, quam in Germania haberent Parochi, si deberent quotidie, ubi reditus sunt pingues, vel singulis Dominicis & festis diebus, ubi reditus sunt tenues ad congruam sustentationem aliàs non sufficientes, pro ovibus suis applicare missas. Nam in

plerisque Parochijs occurrunt exequiæ, dies depositionis, septima, trigesima, & in quibusdam frequentissimè, in quibus tenentur & solent, acceptò etiam stipendiò liberali vel liberaliori, licet habeant pingues redditus, celebrare pro defunctis; fundata ferè ubique sunt anniversaria, & in quibusdam locis plurima, singulis mensibus, vel etiam ferè hebdomadis recurrentia; petuntur Missæ pro serenitate, pluviis, avertenda lue pecorum vel hominum, aut alia necessitate publica vel privata &c. An Parochus non potest ad tales fines applicare missam, vel, si applicet, per alium curare sacrificia pro suis Parochianis? quis hoc somniet? vel quis unquam somniavit. Excipit quidem Reiffenstuel *m. 4. tit. n. 26.* hos casus; sed quo fundamento, si velit insistere suis Decretis S. Congregationis Concilij, quæ sonant & obligant Parochos pingues ad quotidie applicandam missam pro ovibus indistinctè? quis ipsi dedit potestatem declarandi declarationes S. Congregationis, & interpretandi interpretum Cardinalium decreta? Quis eidem P. Reiffenstuel auctoritatem concessit per reditus pingues, à S. Congregatione expressos ad quotidianam applicationem pro Parochianis, intelligendi tam modicos, qui solum suffi-
ciunt ad congruam, ita ut nihil sit superflui? Hoc, mea quidem opinione, evidentè repugnat prima
fron

fronte communi omnium sensui, planè judicantium, pinguem parochiam non esse, quæ præcisè sufficientes vel etiam sufficientissimos (sine superfluo tamen) ad congruam præbet redditus; sed quæ affert abundantes, & ultra congruam redundantes; quomodo pinguescet Parochus, vel potius ejus marisupium, si omnes redditus in suam sustentationem erogare necesse habeat? Si verò redditus adeò sint tenues, ut ne quidem ad congruam sufficiant, quàm durum foret ac difficile Parocho, si ad eam sibi comparandam nulla die festo aut Dominico posset pro missis accipere stipendia ad suam sustentationem convenientem necessaria, de qua tamen ipsi provisum esse volunt omnia jura, tam Naturale ac Divinum, quam Ecclesiasticum? Quis ergo asserat, Jure Ecclesiastico, aut, ut P. Reiffenstuel putat, etiam Divino, obligari Parochos juxta proportionem reddituum vi sui beneficii obligatos esse vel ad missas quotidie (cum tamen nec Jus Divinum nec Ecclesiasticum etiam opulentos Parochos obliget ad quotidie celebrandum) vel saltem singulis Dominicis, & festis diebus specialiter applicandas pro Parochianis? quæ obligatio planè nimis difficilis & moraliter vix observabilis foret.

Dixi in resolutione I. vi sui beneficii Curati; nam vi consuetudinis, sicuti existere satis probetur, vel vi

conventionis, foundationis, præcepti legitimi Superioris, vel alterius justitiam tam gravem obligationem Parochis imponi posse non nego; sed de hujusmodi titulo & radice obligationis constare debet. Sicut etiam negare nolim, Parochos ex quadam æquitate, vel etiam quandoque in certis circumstantijs ex charitate, obligari aliquoties pro parochianis applicare, imò frequenter intra & extra sacrificium pro ovibus suis specialiter orare, ut notat Palao ac alij nostræ sententiæ Patroni; cui tamen obligationi ajunt satisfieri (extra casum extraordinariæ ovium necessitatis &c.) si fructum communem sacrificij ipsis applicent, v.g. in *Memento*, vel alias orationes communes pro ipsis fundant; imò etiam approbo, quod P. Sporer dicit his verbis, NB. *consuetissimum sine dubio esse (si fiat specialis applicatio missa pro parochianis) in festis majoribus, saltem semel in mense.* Nec improbo, quod docet Barhosa *de potest. Episc. p. 2. alleg. 24. n. 23.* ac alij plures, videlicet Parochos aliquoties obligari per annum pro Parochianis legere missam secundum arbitrium boni viri, utique magis ex decencia & æquitate, quàm ex Justitia, & rigoroso præcepto Juris Divini aut Ecclesiastici; id enim suadet ratio, ut loquitur Laymam *lo. cit.* Dixi 2. *universaliter, & ubique;* ut indicarem, in ijs diocesisibus, in & pro quibus specialiter voluit S. Congregatio

gatio per suas declarationes, quas omnino veneror, ut decet, & vim Legis obtinere posse non nego, si habeant conditiones debitas, à summis Pontificibus præscriptas, ad specialem applicationem Parochos obligare, aut ubi Episcopi & legitimi

Superiores ex iustis causis ita præcipiunt; his enim parere oportet Jure Naturali & Divino præcipiente.

Responsa ad Rationes dubitandi.

AD 1. 2. 1. negando *consequen-*
tiam; nam Tridentinum, ut
planè existimo, per verba, *pro*
his sacrificium offerre, nihil aliud indi-
care voluit, quàm Parochos, & alios
beneficiatos Curatos, Jure Divino
exigente, debere esse præsentés suis
ovibus, ut istæ habeant opportuni-
tatem assistendi sacrificijs missæ,
eamque suis temporibus, quæ de-
terminavit Ecclesia, nimirum die-
bus Dominicis & festivis, audiendi;
non verò obligatos esse Jure Divino
ad specialem sacrificiorum applica-
tionem pro suis ovibus, quam obli-
gationem, prorsus diversam ab on-
nere sacrificandi certis diebus, Tri-
dentinum non exprimit: ergo nec
nos debemus eam asserere, sed po-
tius negare, cum in odiosis, & ob-
scuris minimum, h. e. quod minimè
gravat, sit sequendum. c. 15. &
31. de R. F. in 6. verba quippe
Tridentini in vero adhuc & quidem

principaliter intento sensu accipiun-
tur, si juxta datam explicationem
intelligantur; ibi enim Tridenti-
num principaliter & fere unice id
agere intendit, ut declaret, benefici-
tos Curatos debere in suis Ecclesijs
residere personaliter, cum alias non
possint cognoscere oves suas, præ-
cere verbo Dei, & administratione
Sacramentorum, & ea ipsis exhibere,
ad quæ præstanda obligantur fide-
les. Si igitur Parochi retideant per-
sonaliter in sua parochia, ibique
missas celebrent, ut eas parochiani
audire possint illis diebus, quibus
audire tenentur, satisfactio
Tridentini. Verborum igitur Tri-
dentini *pro his sacrificium offerre est, pro*
commoditate parochianorum, ut nempe
habeant copiam audiendi missæ
illis diebus, quibus tenentur interesse
*missæ. Sic explicant plurimi & gra-
vissimi DD. Et hæc interpretatio*
nec à communi loquendi modo ab-
hor-

horret. v. g. aliquis fundat Capellaniam, & Capellanum obligat, ut certâ horâ, v. g. horâ quintâ matutinâ faciat Sacrum pro ancillis & operarijs diurnis, vel horâ undecimâ in diebus festis pro peregrinis subin feriùs ad talem locum pervenientibus, & prorsus nihil dicit de obligatione applicandi fructum missarum aut de intentione, ad quam offerre debeat Sacrum Capellanus: in hoc casu rectè dicitur juxta modum loquendi & sensum communem, quòd tales missæ sint fundatæ, & legendæ à Capellano pro ancillis & operarijs diurnis, pro peregrinis serò appulsis, licet nulla sit penes Capellanum obligatio applicandi specialiter fructum missarum pro ancillis, aut peregrinis. Ita quoque, cum Tridentinum de applicatione sacrificiorum nihil dicat, sed solum velit, ut sacrificia offerant Parochi pro ovis, scilicet tam frequenter missas celebrent (notetur verbum celebrent, non dicit, applicent) ut suo muneri satisfaciant, uti se ipsum explicat Tridentinum ead. sess. c. 14. de ref. rectè colligitur, Parochos satisfacere, si celebrent missas toties, quoties ijs interesse fideles præcipit Ecclesia.

¶ 2. Non malè ab alijs Tridentino satisfieri creditur, si Parochi offerant sacrificia pro parochianis, specialiter pro illis orando in missa, v. g. ad Memento, vel generalem fructum, qui omnibus fidelibus

(R. P. Richler Decis. T. 2.)

communis est, & sacrificio præsentibus præcipuè applicabilis, parochianis applicando: cum quo stat libertas specialem applicationem faciendi pro alijs, ac propterea stipendium accipiendi.

¶ 3. Argumentum hoc ex Tridentino petatum planè probat nimium: ergo probat nihil; siquidem probaret, etiam Papam, Episcopos, Prælatos Regulares & Sæculares, curam animarum obtinentes, obligatos esse, & quidem Jure Divino, sua sacrificia applicare pro subditis, nam Tridentinum c. 1. cit. de ref. s. 23. non solum de Parochis loquitur, sed de omnibus Prælati & Sacerdotibus, quibus cura animarum commissa est: sed quis dicit, hujusmodi Prælatos, Episcopos &c. utut reditus quandoque opulentissimos habeant, teneri sua sacrificia speciali applicatione pro suis subditis offerre, præsertim omnibus diebus dominicis & festis, aut etiam singulis diebus? Certè reclamatur communis sensus Doctorum æquè ac fidelium, universalis quoque praxis & tolerata ipsorum Episcoporum, Prælatorum Regularium &c. etiam timoratorum &c. ergo planè falsum est, quòd parochi, & quidem Jure Divino, teneantur speciali cum applicatione pro suis ovis sacrificia offerre.

Ad 2. ¶ 1. Juxta Thomam Sanchez de Matrim. l. 8. disp. 2. n. 10. Petrum de Ledesma in Summa 10.

T 1. de

1. de Sacram. Penit. c. 13. difficult. 7. Alph. de Vega in Summa 1. c. 62. casu 40. Villalobos & alios nonnullos Theologos apud Fagn. in c. quoniam fin. de Confit. n. 62. item juxta Pontium l. 5. de Matrim. c. 13. §. 2. Dian. Bonac. Laym. l. 1. tr. 4. c. 7. n. 26. declarationes S. Congregationis Concilij sunt tantum doctrinales, non legales, aut vim Legis habentes, nec ijs necessariò standum. Quod si verum esset, licet saltem quibusdam videatur probabile esse, simul & semel tota objectio esset enervata. Verum quia in Prolegomenis mei Candidati his declarationibus, tanquam authenticis, cum probabiliori & communiori sententia vim Legis tribui, si habeant tres conditiones à summis Pontificibus, qui huic Congregationi potestatem interpretandi Tridentinum quoad morum decreta concesserunt cum suis tamen limitationibus, disertè requisitas, idcirco 12. 2. Declarationes S. Congregationis, quas adducit P. Reiffenstuel (utique præcipuas selegerit) non habent vim Legis, adeoque nihil probant, quia destitutæ sunt debitis conditionibus, & quidem primâ, quam expressè requisivit Sixtus V. in Bulla, quæ incipit *Immensa æterni Dei*. edita 11. Cal. Febr. 1587. ubi Tridentini interpretationem quoad fidei dogmata sibi soli reservat, in ijs verò, quæ de morum reformatione, disciplina, ac moderatione, & Ecclesiasticis Judicijs,

aliisque hujusmodi, si dubietas aut difficultas emerferit, Cardinalibus interpretandi facultatem impartitur, nobis tamen consultis (notetur hæc clausula limitans) h. e. Summo Pontifice priùs consulto, nominèque Pontificis, ut addidit Gregor. XIV. teste P. Schmalzgruber in *disert. Proem. n. 371.* expresso. Fagn. n. 7. & alii; idem Fagnanus, qui ipsemet per multos annos fuit Secretarius eiusdem Congregationis, n. 10. addit, ante interpretationem debere consuli Papam: sed Cardinales raro consulunt Papam, uti ex Salas *disert. 2. de Legib. n. 51.* notat Pellizat. *tract. 4. c. 4. n. 108.* Sicut neque consuluerunt, dum allegatas contra nos declarationes ediderunt; nam in priori de nullo Pontifice priùs consulto aut confirmante fit mentio, in posteriori autem, licet secuta sit confirmatio illius per Innocentium XII. ea tamen non fuit petita ab ipsis Cardinalibus (minus ante interpretationem ab iisdem consulto Pontifex) sed fuit petita ab Episcopo, ad quem missa est, primum post intervallum temporis, atque à Pontifice in specialem gratiam hujus tantum Episcopi data. Tertiam declarationem nihil moror, quia meam resolutionem non impugnati non enim assero, Parochum, qui ex alio titulo, v. g. beneficii sui unde sic onerati, aut salarij &c. tenetur missam applicare pro parochianis, aliud & novum stipendium ab

ab aliis oblatum posse recipere, vel missam ad aliam intentionem applicare. §. 3. allegatae duae declarationes, quibus unice innititur P. Reiffenstuel, non habent *alteram* conditionem, quae juxta omnes exigit, ut declarationes non sint *extensivae*, sed *comprehensivae*, h. e. à propria verborum Tridentini & usu recepta significatione non recedentes; si enim extensivae forent, non essent declarationes legis jam existentis, sed nova lex, quam ponere non est concessu Cardinalibus Interpretibus: sed dictae duae declarationes, quae obligant Parochos pingues ad quotidie, tenues vero & congruè destitutos ad omnibus festis & dominicis diebus applicanda sacrificia pro Parochianis, planè non sunt comprehensivae, sed extensivae; nam verba Tridentini in propria & usu recepta significatione nihil dicunt de applicatione speciali pro parochianis, minùs de applicatione singulis diebus, vel omnibus dominicis & festivis, faciendam distinctione inter redditus parochiales pingues & tenues, qui sensus dicto modo declaratus antecederet ad dictas declarationes in iudicio nullis fortè Doctorum & fidelium incidisset, praesertim cum Tridentinum spectaverit praecise curam animarum, quae non minùs incumbit parochis tenues, quam pingues redditus habentibus, & omnes ac singuli teneantur offerendo sacrificia oportunitatem facere suis paro-

chianis audiendi certis diebus Sacra ad participandum fructum, ijs specialius obvenerint, qui Sacris interfuerunt. Adde, quòd P. Reiffenstuel velit, dictam Parochorum ad applicanda sacra obligationem esse Juris Divini ob verba Tridentini; at vehementer subsisto, an Cardinalibus sit data potestas authenticè declarandi Jus Divinum, imò puto, id soli Pontifici competere: ergo etiam ex hoc capite non videtur vim habere utraque dicta declaratio. §. 4. Pariter carent *tertia* conditione, quae juxta Decretum *Cum sacra* jussu Urbani VIII. editum 2. Aug. 1632. exigit, ut declarationes in forma authentica producantur, scilicet cum subscriptione Cardinalis Praefecti & Secretarii & sub consueto sigillo; quia nempe compertum fuit, complures ex declarationibus fuisse alteratas, diminutas, aut omnino confictas. P. Schmalzgruber n. 385. & alias seclusa hac conditione nimis multiplicari Leges contingeret, quod non expedit. Atqui memoratae duae declarationes, quas affert Reiffenstuel, & ait sibi Romae ad suam petitionem transmissas, an habuerint subscriptionem praefatam & Card. Praefecti & Secretarii, cum consueto sigillo, atque an à Vicario Generali Frisingensi agnitae ut authenticae, adeò certum non est, ut potius contrarium appareat ex libro ejusdem P. Reiffenstuel, ubi in fine ponit praecise *Secretarium*

Congregationis, ne quidem expresso ejus nomine, attestantem, declarationem hujusmodi Cardinalium reperiri in Registro authentico litterarum Congregationis. Dein etsi habuissent, *z.* tamen *5.* quod declarationes S. Congregationis non soleant universaliter dari, sed tantum ad locum, unde petuntur, uti paucis abhinc annis mihi rescribi fecit quidam Eminentissimus Cardinalis, multarum Congregationum membrum summæ autoritatis, & ipsa declaratio prior insinuare videtur, dum declarationem suam restringit ad urbem & diocesim Lucensem per verba, *idem nunc censet* (Congregatio) *quoad Parochos istius civitatis & diocesis*, item Innocent. XII. approbans alteram declarationem per verba, *specialem ipsi Episcopo* (Pistoriensi) *gratiam facere volens*. Atqui nullus Germaniæ Episcopus, quod scio, neque Frisingensis (sed solum P. Reiffenstuel ex privato instinctu) petijt declarationem pro parochiis suæ diocesis, neque ad ullum Episcopum Germaniæ, etiam Frisingensem, fuit expedita talis declaratio: ergo nullos Germaniæ parochos stringunt hujusmodi declarationes, Illarum diocesum Parochos, à quibus & pro quibus petita & data est hujusmodi declaratio præfatis conditionibus instructa, nolim eximere ab obligatione, quam ipsis injungit declaratio: ipsi viderint, quamvis

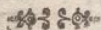
etiam respectu horum videatur esse conditio, quæ vult declarationes esse comprehensivas, nisi & hanc suppleat specialis Autoritas Papæ accedens. Quod si fieret etiam pro Parochis nostræ Germaniæ; mox cum omni submissione acquiescerem; unicus enim nutus Ecclesiæ mihi præ toto mundo est, & esse debet.

Ad 3. fuit responsio ex dictis. Si enim declaratio est extensiva, & sic novam inducit Legem, utique reperitur specialis promulgatio, quin & (ad ejus saltem durationem) acceptatio; item si non datur declarationes universaliter, sed cum restrictione ad locum, ad quem expediuntur, utique non stringunt alibi: sed in Germaniæ sæpius dictæ declarationes nunquam sunt promulgatæ, minus usu receptæ, neque ad Germaniam aliquando datæ: ergo. Notetur hic doctrina, quam ex Paulo de Castr. tradit Fagnan. in d. *6. quoniam n. 44. de Constit.* sic docens, declarationem tribus modis fieri. 1. si declaretur, quod est in Jure: & hæc non est nova lex. 2. si per modum correctionis super eo, quod est certum. 3. si per modum modificationis vel augmenti: & in his duobus ultimis casibus dicitur nova lex constitui, adeoque requirit promulgationem specialem.

& si forent leges universales, juxta mea principia in singulis provincijs, & diæcesibus: atqui declarationes, quas allëgat P. Reiffenituel, declarant Tridentinum per modum modificatiõni, & augmenti, ut videor mihi ostendisse: ergo.

Ad 4. Parochis non debentur, nec à parochianis dantur reditus pro sustentatione, propter sacrificia Missæ, pro se specialiter applicata, sed propter curam animarum, quam præsentibus & actualiter residentes exercere debent maximè prædicando verbum Divinum, catechizando rudes, administrando Sacramenta, imò & sacrifican-

do, ut fideles habeant opportunitatem audiendi missam diebus festis & dominicis præcipuè, & inde etiam, dum missis intersunt, specialem ex illis fructum consequantur & ampliorem, præsertim si accedat memoria, quam Parochus sacrificans ad Aram facit pro parochianis. Quod si fiat, satisfit textui S. Pauli. Atque ex his apparet, Consequentiam argumenti rotundè negari posse

T 3 Tl